

Főszerkesztői búcsúztató soraimban a tényadatokat és néhány jóbaráti emlékképet igyekszem rögzíteni. Hezen szétválaszthatók ezek egy több mint öt évtizedes ismeretség és barátság után. Bizony segíthetett volna ebben az eltávozott jóbarát, de nem tette! Kérve-kértem, hogy a 2019-es Évkönyvet – ebben hoztuk prima csömérőjét – tisztelje meg szubjektív szakmai életrajz-törredékeivel. Kitérő válaszából határozottság csendült. Mihaszna önfényezésnek ítélte az efféle közléseket, mondván: „Ugyan, kit érdekelhet az egyáltalán?” Nagyon felbosszantott ezzel, és sokszor vágtam a fejéhez véleményemet: „Több száz kiváló szakcikked és írásod után, amelyekkel lapjainkat, a Rádiótechnikát, a Hobby Elektronikát és Évkönyveinket megtisztelted kicsoda kérdés ez! Tisztelőidet, az Olvasókat érdeklí, akik sok-sok mindent tanultak és utá-népitettek soraidból.” – Őket érdekelte, volna, visszaemlékező írásod kedves Andor kollegám, barátom!

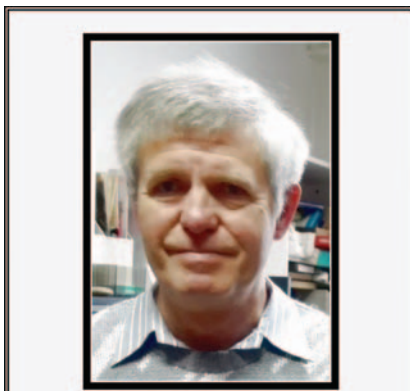
1968-ban az óbudai Bláthyban szerezte technikus oklevelét. Nem volt kitűnő tanuló, de a szakmai tárgyban magasan az iskola élvonalába tartozott. Mind az elektromos-, mind a gépműhely gyakorlatokon kiválóan teljesített. De ugyanő volt az, aki sok hatodik órát a Május 1. moziban abszolvált (néhány osztálytársunkkal) vagy éppen a közeli Kerék Sörözőben. Volt mersze Kulin tanárnő matek órája alatt Fecske cigivel feltankolni komoly fémdözniját, – mint padtársa, csak hüledezve néztem ezt...

Andor a kezdetektől igazi autodidakta alkat volt. Bármibe is fogott élete során, azt jellemzően a szakirodalmak beszerzésével és tanulmányozásával kezdte. Folyamatos önképzése révén mérnöki szintű elmélet és gyakorlat birtokosa lett.

A Rádiótechnikával már általános iskolás korában találkozott, és az abból épített kis tranzistorosával lebu-kott az egyik órán. (Elkobzott készülékét csak év végén kapta vissza.) A Bláthyban aztán azon versengtünk, hogy ki szerzi meg hamarabb az első, az 1968-as RT Évkönyvet. Ha né-tán létezne, még a jóisten sem gondolhatta volna, hogy évtizedek múltán mindketten majd az RT tájékán üzzük ezt a szép szakmát.

A Röntgentechnikai Vállalatnál eltöltött évek után a BEAG munkatársa lett. Mondhatnánk hazatért, mert akkoriban – és mindmáig – a hangtechnika volt az első számú kedvenc terület. Kezdetben a MEO-ban dolgozott, aztán átvette a cég tanműhelynek vezetését. És mondhatnánk: itt is

Emlékét megőrizzük...

Bassó Andor HA5NM

1949 – 2020

»Hobby Elektronika«
»Rádiótechnika«
nyug. főszerkesztő-helyettese

hazatalált. Nagy szeretettel és élvezettel okította szakmára nebulóit. Elemében volt köztük, mert vérében volt az ismeretátadás, a tanítás. Első cikkét is ekkortájt, 1975-ben hozta le az RT „Amatőr kapcsolások” rovata.

Az OKISZ Rádióklubbeli tagságának idején szerezte HA5NM hívójelét. Idővel rendre teljesítette a magasabb vizsgafokozatokat. A klubban, illetve az Almásyban tartott rádióamatőr tanfolyamain több, mára elismerten kiváló HAM-társunk ismerkedett meg az amatőr rádiózás alapjaival. Andor mind RH-n, mind URH-n aktívan rádiózott. Nemcsak a sávmunkában, de a konstruktorkedésben is jeleskedett. Komoly műszerparkot teremtett magának, saját építésű és gyári készülékekből. De trafótekerccseléssel és kisebb esztergályos munkákkal sem lehetett zavarba hozni. Gépei voltak hozzá. A jó szármokat mindenkor nagyon becsülte. Azon ritka rádióamatőrök közé tartozott, akik saját konstrukcióik elektronikáját és mechanikáját is maguk készítették el!

A fővárosi MHSZ rádióbázisáról jött át 1986-ban a Rádiótechnika szerkesztőségébe, ahol is a rádióamatőr rovatnak lett a vezetője. Akkoriban már a BKV Rádióklub tagja volt, és mindvégig tagja is maradt szeretett közösségének. Ekkortájt sorra születek készülékíráisai a QRP-től a QRO-ig. AN-enna, transceíver, digit frekvenciamérő, el-key, tápegységek... voltak a témái. Talán könnyebb lenne azt sorolni, miről nem írt.

Bassó Andor kollegánk nélkül 1990 nyarán nem indulhattunk volna el a Hobby Elektronika folyóiratunkkal. Édes gyermekeként tervezte, szerkesztette, gondozta a lapot, 15 éven át. A MÜOSZ-ban szerzett tördelő-szerkesztői végzettségét a Rádiótechnika fazonigztásában is jól tudtuk hasznosítani. Éveken át mind a HE, mind az RT meghatározó munkatársa volt. Különösképp nagy szolgálatot tett akkor, amikor huzamos idejű egészségügyi távolléte-im idején nemcsak a lapok szerkesztését, de a Kiadó ügyeinek intézését is vitte.

Tiszteletet parancsoló megbízható munka, mindenkor a hibátlan teljesítésre való törekvés és az önzetlen segítőkészség – ezek voltak Bassó Andor kollegánk, barátom jellemzői!

Az örök pesszimistára hangolt egyénisége, kissé fanyar, de jó érzékű humora is nagyon fog hiányozni valamennyiünknek. Szeretett beszélgetni, ha kellett mindig logikus vonalvezetéssel vitázott, és nem ritkán órákba hajlottak ezen röpkének indult eszmecserék. Mindenkor kiállt a kiadványainkat érintő szerzői jogsértések ellen, vállalva a vitát az alulinformált, de annál nagyszájúbb ellenfelekkel. Nem véletlen volt a jó „beszélőkéje” és íráskészsége, mert nemcsak szak-, de rengeteg szépirodalmat is olvasott. E-book olvasóján több ezer könyvet vitt magával a kórházba. Egyszer brahiból, egy kisebb lapszerkesztési vita közben csak annyit mondtam neki: Te „slampeter-teofil”, Ő rögtön rávágta, hogy Sefcsik bácsi (Hárs László: Majd a gyerekek). Jót nevtünk, lévén mindketten 49-esek...

Családjáról mindenkor gondoskodott. Hihetetlen, de erdőkeresi házukat jószerivel két kezével építette fel. Csak emiatt egy külön házi szakkönyvtárát gyűjtött össze. Feleségét, Annát tisztelettel övezte, és László fia kezébe hasonlóan jó szakmát adott.

Utóbbi években tüdejével betegeskedett, de nem vállalta a műtétet. A több évtizedes cukorbetegségét türelemmel viselte. Október közepén feküdt be a kórházba, aztán jött a Covid és egy hét alatt elvitte. December másodikán reggel elaludt, örökre...

Kedves Andor!
Tisztelőid, lapjaink és évkönyveink olvasói, rádióamatőr barátaid, egykori osztálytársaid, szerkesztőségünk munkatársai és jómagam mély fájdalommal búcsúzunk tőled! Hiányozni fogsz, de nagyon!

Nyugodjál békében!